

Italské národní obrození, sjednocení Itálie

Jako reakce na znovunastolení absolutismu se v evropských zemích včetně Itálie začalo rozvíjet liberální a národní hnutí, jehož konkrétním projevem byla celá řada nepokojů a povstání. Italské hnutí za svobodu a národní jednotu dostalo název Risorgimento.

V období bezprostředně po Vídeňském kongresu absolutistické monarchie plně kontrolovaly politickou situaci, nicméně brzy se začaly formovat první tajné spolky a opoziční skupiny. V Itálii byla centrem liberálního hnutí především Lombardie, jejíž obyvatelstvo bylo silně protirakousky naladěno. Jedna z nejvýznamnějších **tajných organizací** v severní Itálii se nazývala Sublimi maestri perfetti; založil ji v Alessandrii v roce 1818 Filippo Buonarroti. S ní úzce spolupracovala organizace Federazione Italiana, kterou vedl Federico Confalonieri. V Neapolském království vznikla vlastenecko-liberální tajná organizace Carboneria (hnutí karbonářů). Tato složitá síť tajných organizací však byla odhalena v souvislosti s první vlnou **povstání**, která proběhla v Neapolsku a v Piemontu v letech 1820 – 21. V Neapoli se do vzpoury proti absolutismu zapojili především vojenská důstojníci, jimž velel Guglielmo Pepe. Vzbouřenci donutili neapolského krále **Ferdinanda I. (IV.)** a regenta Sardinského království **Carla Alberta** vydat dočasně ústavu. Avšak v téže době došlo zejména v Lombardii k pronásledování a zatýkání karbonářů. Obětí perzekucí ze strany Rakouska se stali mj. **Silvio Pellico**, **Pietro Maroncelli** a **Federico Confalonieri**, kteří byli zatčeni a až do roku 1830 vězněni v Brně na Špilberku.

Od 30. let 19. století se dostávala do popředí myšlenka italské národní jednoty. Představy o budoucím politickém uspořádání Itálie byly různé. Např. **Vincenzo Gioberti** navrhoval vytvoření konfederace italských států pod záštitou papeže. **Cesare Balbo** se domníval, že v čele konfederace by měla stát savojská dynastie. Vedle toho existovaly také radikálnější názory, které boj za národní jednotu spojovaly s bojem za sociální spravedlnost. Jedním z hlavních představitelů tohoto proudu byl **Giuseppe Mazzini**, který v roce 1831 založil revoluční organizaci Mladá Itálie (Giovine Italia) a v roce 1834 inicioval vznik hnutí Mladá Evropa.

Začátkem 40. let 19. století se vlastenecké hnutí rozdělilo do dvou hlavních proudů: demokraté v čele s Mazzinim usilovali o vytvoření jednotné republiky, zatímco liberálové, jako např. **Camillo Benso di Cavour**, si přáli vytvoření jednotné konstituční monarchie.

Klíčový význam pro další vývoj událostí v Itálii měl revoluční rok 1848. Hned začátkem roku došlo k povstáním v Palermu a v Neapoli, což donutilo krále Ferdinanda II. Bourbonského k vyhlášení ústavy v Království obojí Sicílie. K obdobným změnám došlo také v Sardinském království, kde král **Carlo Alberto Savojský** vydal ústavu s názvem *Statuto*

albertino, která se později stala základním zákonem sjednoceného Italského království. Ústava byla vydána rovněž v Toskánsku (Leopold II.) a v papežském státě (Pius IX.).

K významným revolučním událostem došlo rovněž ve Francii a v Rakouském císařství, kde byla také (dočasně) vydána ústava, obhájce absolutismu Klemens von **Mettelnich** byl zbaven funkce kancléře a všechny národy, které byly pod rakouskou nadvládou, povstaly proti útlaku. Rakouské události se odrazily také v Království lombardsko-benátském, jehož obyvatelé se dožadovali nezávislosti na Rakousku. Ve dnech 18.–22. 3. 1848 proběhlo v Miláně protirakouské povstání zvané **le Cinque giornate di Milano**, jehož hlavním vůdcem byl **Carlo Cattaneo**. Tato událost, během níž Milánané dokázali zahnat na ústup rakouskou armádu generála **Radeckého**, byla zároveň předzvěstí **první války za sjednocení a nezávislost**.

Ve dnech 22.–27. 7. 1848 se rakouské vojsko vedené generálem Radeckým střetlo v bitvě u Custozy (poblíž Verony) s armádou Sardinského království, kterou vedl Carlo Alberto. Bitva skončila vítězstvím Rakouska. K dalšímu střetu obou armád došlo 23. 3. 1849 u Novary. I v tomto případě rakouské vojsko zvítězilo. Sardinský král **Carlo Alberto** se následně rozhodl abdikovat, jeho nástupcem se stal syn Viktor Emanuel II.

Revoluční události let 1848–1849 se dotkly také Říma, kde došlo k vyhlášení **republiky** (únor–červenec 1849), v níž jednu z vůdčích rolí sehrál **Giuseppe Mazzini**. Papež Pius IX. zatím uprchl do Gaety a byl pod ochranou Království obojí Sicílie. Na pomoc papežskému státu přišel francouzský prezident Ludvík Napoleon, přičemž navíc rakouské jednotky okupovaly severní části papežského státu a Bourboni jižní. Do obrany republiky se naopak zapojil Giuseppe Garibaldi v čele armády dobrovolníků; nakonec však ho Francouzi donutili kapitulovat a z Říma odejít. Na následky zranění, která utrpěl při obraně Římské republiky, zemřel **Goffredo Mameli**, autor textu italské hymny *Fratelli d'Italia*.

Obdobně významnou revoluční událostí bylo protirakouské povstání v Benátkách a vyhlášení **Republiky sv. Marka** v březnu 1848. V čele republiky stanuli **Daniele Manin** a **Niccolò Tommaseo**. Vojensky ji podpořil také generál Guglielmo Pepe z Neapole se dvěma tisíci dobrovolníků, které původně (1848) vyslal neapolský král Ferdinand II. na pomoc Sardinskému království v boji proti Rakušanům. Republika sv. Marka se vydal na pomoc po pádu Římské republiky v červenci 1849 také Garibaldi, který však byl zastaven rakouskou armádou u Comacchia. Republika sv. Marka byla Rakušany v srpnu 1849 poražena, její vůdcové a jejich spojenec Guglielmo Pepe museli odejít do exilu.

Další série povstání proběhla v letech 1855–57 v Parmě, Livornu a Janově. Dramatická byla také situace na jihu, kde revolucionář, vlastenec a spisovatel **Carlo Pisacane**, který se o několik let dříve zapojil také do bojů o Římskou republiku, v roce 1857 připravoval spiknutí a pochod na **Neapol**, ovšem po zákroku bourbonské armády byl spolu

s dalšími revolucionáři zabit v obci Sanza (poblíž Salerno), jejíž obyvatelé zůstávali příznivě nakloněni vládnoucím Bourbonům.

V roce 1859 začala **druhá válka za nezávislost Itálie**, která již skutečně vedla k jejímu sjednocení. Rakušané byli poraženi francouzsko-sardinským vojskem 4. června 1859 u **Magenty** (poblíž Milána) a 24. června 1859 u **Solferina** (poblíž Mantovy). Po podepsání příměří ve Villafrance (poblíž Verony) v červenci 1859, a po jeho následné ratifikaci mírovou smlouvou podepsanou v Curychu v listopadu téhož roku, se Rakušané museli definitivně vzdát Lombardie ve prospěch Sardinského království; ponechali si však zatím Benátsko.

V roce 1860 **Giuseppe Garibaldi**, generál armády Sardinského království, vyplul s tisícovkou dobrovolníků z janovské čtvrti Quarto a vylodil se v Marsale na Sicílii s cílem dobýt Sicílii a jih Itálie ve jménu sardinského krále Viktora Emanuela II. Dne 15. května 1860 Garibaldiho oddíly zvítězily nad bourbonskou armádou v bitvě u **Calatafimi** (poblíž Trapani); následovalo dobytí Palerma a osvobození celé Sicílie z bourbonské nadvlády. Další slavná a významná bitva se odehrála na přelomu září a října 1860 v údolí řeky **Volturno** v jižní Itálii (tzv. battaglia del Volturno), kde Sardinská armáda spolu s Garibaldiho dobrovolníky opět porazila armádu Neapolského království. Tím byla po Sicílii dobyta také jižní Itálie. Dne 26. října 1860 se pak uskutečnilo v **Teanu** (poblíž Caserty) **historické setkání Giuseppa Garibaldiho a Viktora Emanuela II.**, který před tím se svou armádou dobyl části papežského státu v Umbrii a v oblasti Marche. Účelem setkání byla mimo jiné dohoda o dalším osudu Garibaldiho vojáků po dobytí Sicílie a jižní Itálie. Garibaldiho armáda byla rozpuštěna, část vojáků měla možnost přejít do řádné armády Sardinského království a sám Garibaldi se stáhl do ústraní na ostrov Caprera. Symbolickým předáním dobytých území do rukou sardinského krále Garibaldi v podstatě vyjádřil souhlas s tím, že dobytá území se připojí k Sardinskému království, čímž ovšem zklamal své republikánské stoupence. V bojích na jihu Itálie proti bourbonské armádě v čele s králem Františkem II. pokračovala jen královská armáda Viktora Emanuela II. Klíčovou událostí v závěrečné fázi bojů bylo **obléhání Gaety**, kde se bourbonský král snažil z posledních sil dobytélům vzdorovat.

Tažení Garibaldiho dobrovolníků i samotné sardinské královské armády se však na jihu setkala jen s malou podporou ze strany lidových vrstev; nedůvěra k savojské politice byla na jihu poměrně velká, což dávalo prostor pro odbojnou a dokonce i kriminální činnost (brigantaggio), kterou sardinská armáda přísně trestala. Vzácné nebyly ani hromadné popravky těch, kdo projevíli nesouhlas s připojením jihu Itálie k Sardinskému království. Nicméně v plebiscitech, které proběhly na Sicílii a v Neapolském království na podzim roku 1860, se většina obyvatel vyslovila za připojení. Také v jiných oblastech Itálie obyvatelé o připojení k Sardinskému království hlasovali (Modena, Reggio, Parma v roce 1859; Bologna, Ferrara, Toskánsko, Marche, Umbrie v roce 1860; Benátsko až 1866, Lazio až 1870).

Sjednocené Italské království v čele s králem Viktorem Emanueleem II. bylo oficiálně ustaveno 17. března 1861. Součástí království však v té době ještě nebylo ani Benátsko, ani město Řím.

V roce 1862 se Garibaldi pokusil zaútočit na Řím a vyhnat papeže Pia IX.; byl však poražen, zraněn a zatčen v bitvě u **Aspromonte** v Kalábrii ve střetu s regulérní královskou armádou, která se snažila jeho útoku na Řím zabránit. Po uzdravení bylo Garibaldi mu povoleno vrátit se na ostrov Caprera.

V roce 1866 proběhla **třetí válka za sjednocení Itálie**, jejímž cílem bylo především připojení Benátska, které stále bylo pod rakouskou nadvládou, a také Říma, jež dosud vládl papež. Spojencem Itálie se stalo Prusko. Italská armáda se střetla s rakouskou v bitvách u **Custozy** (24. 6. 1866) a u chorvatského ostrova **Vis** (italsky Lissa, 20. 7. 1866); v obou bitvách zvítězilo Rakousko. Příznivější pro Itálii byl naopak výsledek bitvy u **Hradce Králové** (3. 7. 1866), v níž Prusko zvítězilo nad Rakouskem, v důsledku čehož Rakousko přišlo o svůj dosavadní silný vliv v severní Itálii a v Německu, které podobně jako Itálie procházelo procesem sjednocování. Itálie a Rakousko pak 3. 10. 1866 podepsaly ve Vídni mírovou dohodu, na základě které se Rakousko muselo vzdát Benátska ve prospěch Italského království (tzv. vídeňský mír). Prostředníkem mírové dohody a garantem předání Benátska Italskému království (po uskutečnění místního plebiscitu) byla Francie, která si podržela protektorát nad papežským státem. Nároky Itálie na jižní Tyrolsko (dnes region Trentino – Alto Adige) a Istrii byly odmítnuty.

V boji o **jižní Tyrolsko** sehrál klíčovou roli opět Garibaldi, který se s oddíly dobrovolníků (il Corpo Volontari Italiani) pokusit tuto oblast dobýt. Jeho tažení do této oblasti trvalo od 25. června do 10. srpna 1866. Jedna z klíčových bitev, v níž Garibaldi zvítězil nad oddíly jihotyrolských dobrovolníků, se odehrála u osady **Bezzecca** 21. 7. 1866. Situace se celkově jevila pro Itálii příznivá, Garibaldi dokonce zamýšlel uspořádat v dobytých jihotyrolských oblastech plebiscity o připojení k Italskému království. Ovšem vzhledem k tomu, že na jiných frontách (Custoza, ostrov Vis) se Italské armádě nedařilo, italská politická reprezentace upřednostnila ukončení války s Rakouskem. Těsně před uzavřením rakousko-italského příměří v Cormons (provincie Gorizia) dne 12. 8. 1866 byl Garibaldi králem Viktorem Emanueleem II. donucen upustit od záměru pokračovat v dobývání jižního Tyrolska. Itálie si však i nadále činila nárok nejen na jižní Tyrolsko, nýbrž také na některé oblasti Istrie a nynějšího regionu Venezia-Giulia (Rjeka, Terst aj.). Tato tendence, pro niž se vžil název iredentismus, v Itálii přetrvávala i v následujících desetiletích a přivedla ji ve XX. století k účasti v obou světových válkách.

Nevyřešena zůstávala také otázka Říma, který byl pod ochranou Francie. V roce 1867 podnikl **Garibaldi** tažení na Řím, byl však 3. 11. poražen francouzským a papežským vojskem v bitvě u **Mentany** (Lazio). Teprve až po pádu Napoleona III., který hájil zájmy papežského státu, dne **20. 9. 1870 italská královská armáda vstoupila do Říma**. Tím skončila více než tisíciletá existence papežského státu a Řím byl připojen k Italskému království. Papež **Pius IX.** vydal encykliku *Respicientes ea*, v níž anexi Říma Italským královstvím

odsoudil jako nespravedlivou, násilnou a neplatnou. Přesto byl Řím v roce 1871 prohlášen hlavním městem Itálie; král Viktor Emanuel II. tam v doprovodu svých ministrů slavnostně přesídlil dne 3. července. Vztahy mezi Italským královstvím a Svatým stolcem zůstávaly dále napjaté, a to až do uzavření tzv. Lateránských dohod v roce 1929.

Literatura:

- PELLICO, Silvio. *Má vězení: vzpomínky*. Praha: J. Otto, 1926, 263 s.
- NIEVO, Ippolito. *Zpověď Itálova*. 1. vyd. Praha: Odeon, 1966, 797 s.
- TOMASI DI LAMPEDUSA, Giuseppe. *Gepard*. Vyd. 5., V EMG 1. V Praze: Pro edici Světová literatura Lidových novin vydalo nakl. Euromedia Group, 2006, 203 s. ISBN 80-86938-60-3.
- GARIBALDI, Giuseppe. *Tisíc*. Vydání 1. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1954, 325 s.
- MONTANELLI, Indro a Marco NOZZA. *Garibaldi*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1977, 346 s.